

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/32/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717204434
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3717204434.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: K. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, G., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou H. & K., s.r.o., X. XXXX/X, Y., F.: XX XXX XXX, proti žalovanému: K. U. N., s.r.o., K. XX, G., F.: XX XXX XXX, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. M. U., s.r.o., so sídlom H. XX, G., F.: XX XXX XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26. septembra 2017, č.k. 3Csp/63/2017-70, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.500,- eur ako primerané finančné zadosťučinenie do 3 dní od právoplatnosti rozsudku m e n í tak, že žalobu v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z a m i e t a.

Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorou zaviazal žalovaného k povinnosti vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.607,40 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v časti ktorou vo zvyšku jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, p o t v r d z u j e .

Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.607,40 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol s tým, že o trovách konania vo vzťahu k tomuto nároku rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu. Žalovaného ďalej zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1.500,- eur, ako primerané finančné zadosťučinenie, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že vo vzťahu k tomuto nároku žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou, ktorá došla na súd dňa 07.04.2017, sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 2.778,32 eur a zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie 1.500,- eur dôvodiac, že dňa 13.09.2010 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu žalobca poskytol úver vo výške 1.500,- eur so splatnosťou 42 mesačných splátok s výškou splátky 80,37 eur, s celkovou čiastkou na úhradu 3.375,54 eur. Zároveň bol žalobca povinný zaplatiť žalovanému odmenu za poskytované služby 215,75 eur. Žalobca doposiaľ uhradil 5.860,- eur. Poukázal na to, že uzavretá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Tvrdil, že zmluva neobsahuje zákonné náležitosti podľa zákona 129/2010 Z. z., tiež je v rozpore s ustanovením

§ 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, teda nebola uzatvorená písomne. Žalobca so žalovaným spisali žiadosť o poskytnutie úveru (bod 5), bod 6 v čase podpisovania nebol vyplnený, nakoľko je v ňom uvedené že sa nevyplní a navyiac sa jedná o iné písmo. Následne žalobcovi došlo oznámenie žalovaného o schválení úveru. Uvedené oznámenie však nie je podpísané zo strany žalobcu. Písomná forma je tak zachovaná len pri žiadosti o poskytnutie úveru, pričom schválenie s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, ročnej percentuálnej miery nákladov boli uvedené len v oznámení veriteľa. Jedná sa o nekalú praktiku žalovaného, nakoľko v čase podpisu zmluvy žalobca nevie, v akej výške a s akými podmienkami bude schválený jeho úver, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru mu má byť oznámené následne žalovaným, keď už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru a podmienky, za ktorých je úver poskytnutý. Úverová zmluva tiež neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/, f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, preto je úver podľa § 11 ods. 1 tohto zákona bezúročný a bez poplatkov. Ďalej poukázal na úrokovú sadzbu 70,01 % ročne, ktorá podstatne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery. Podľa informácie NBS v septembri 2010 bola priemerná ročná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch 12,75 %, Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ a nesmie sa priečiť dobrým mravom (poukázal na rozhodnutie NS SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Pre rozpor s dobrými mravmi je neplatná zmluva v časti dohody o poskytovaní služieb. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú, bola súčasťou vopred pripraveného formulára. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že k tejto zmluvnej podmienke nemusel žalobca pristúpiť. K takto koncipovanej zmluve pristupuje dlžník v prvom rade s tým, že má záujem získať úver, musí akceptovať vopred pripravené zmluvné podmienky a obvykle nemá dosť času dôkladne si zmluvu prečítať a dostatok odborných znalostí k tomu, aby odborné a cielene náročné formulované body zmluvy vôbec mohol z pohľadu ich obsahu a dosahu na jeho osobu posúdiť. Takto môže dôjsť k tomu, že sa zaviazal zaplatiť za službu, ktorú nedostal a ktorú vôbec nemusí dostať, čo spôsobuje v tejto časti jeho zjavne nevýhodné postavenie. Žalobca ďalej citoval ustanovenia § 53 ods. 1, 4, 39 a 451 OZ. Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie uviedol, že žalobca zaplatil žalovanému doposiaľ sumu 5.860,- eur - výška úveru bola 1.500,- eur, žalobca uhradil sumu 3.375,54 eur titulom úverovej zmluvy a sumu 215,75 eur titulom dohody o poskytnutí služby a sumu 2.268,71 eur titulom revolvingového úveru, pričom titulom revolvingového úveru mal uhradiť sumu 1.581,68 eur (2 x čerpaný revolving vo výške 790,84 eur). Žalovaný je povinný žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.778,32 eur vrátiť. Žalobca si tiež uplatnil primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.500 eur, ktoré odôvodnil výrazným zásahom žalovaného do jeho práv a neprimeranými praktikami žalovaného pri vymáhaní úveru. Neustále výzvy a navyšovanie dlžnej sumy zo strany žalovaného značne nepriaznivo pôsobili na zdravotný a psychický stav žalobcu. Námietky žalovaného uplatnené v rámci procesnej obrany považoval za nedôvodné.

3. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu vo vyjadrení k žalobe zo dňa 11.05.2017 žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti vzhľadom na právny názor, ktorý vyslovil vo svojom uznesení Krajský súd v Žiline č. k. 9Co/516/2015 zo dňa 29.10.2015, a síce že „vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom.“ Žiadal o postúpenie veci na Okresný súd Bratislava I. Ďalej poprel tvrdenia žalobcu, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, táto bola uzatvorená na základe návrhu na uzavretie zo dňa 06.09.2010 a prijatia v bode 6 zo dňa 13.09.2010, pričom medzi návrhom a jeho prijatím pokiaľ ide o dohodnuté údaje, nie je žiadny rozdiel. V súvislosti s dojednávaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch podotkol, že nie všetky údaje predstavujúce náležitosti takej zmluvy sú objektívne dohodnuteľné a zákonná úprava to ani nepredpokladá, napríklad údaj o kontrolnom orgáne, priemernej hodnote RPMN, výške RPMN, konečnej splatnosti úveru. Žalovaný popieral tvrdenia žalobcu, že zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a o konečnom termíne splatnosti. Poukázal v tejto súvislosti na konanie vo veci C-42/15 s poukazom na ustanovenie § 164 v spojení s § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p.. Pokiaľ ide o údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, poukázal na to, že tieto sú riadne uvedené, keďže zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie úveru, ale aj zmluvnými dojednaniami, ktoré sú v zmysle čl. 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Z čl. 4 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je dňom konečnej splatnosti úveru a deň splatnosti je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166 s tým, že aj v zmysle rozhodnutia C-42/15 je možné uvedený údaj uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Termín konečnej splatnosti teda vyplýva z oznámenia o schválení úveru zaslanom dlžníkovi, a je to deň 19.03.2014. V súvislosti s tvrdeniami o počte, výške a termínoch splatnosti splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov

uviedol, že zmluva tieto náležitosti obsahuje, výška splátky bola stanovená na 80,37 eur, termín splatnosti splátky je uvedený v oznámení veriteľa ako aj v splátkovom kalendári, ktoré sú neoddeliteľnými súčasťami zmluvy a počet splátok bol stanovený na 42. Nad rámec je v oznámení obsiahnutý aj dátum splatnosti prvej splátky. Citoval ustanovenia čl. 10 ods. 1 písm. b), h) smernice Rady 2008/48. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s jeho argumentáciou a tiež na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu týkajúce sa úrokovej sadzby. Zo žiadnej právnej normy, ktorá sa týka spotrebiteľských úverových zmlúv a ktorá bola platná a účinná v čase uzavretia zmluvy nevyplýva, že sa má výška úrokovej sadzby riadiť priemernou úrokovou sadzbou bánk. Zmluva bola uzavretá v roku 2010, a teda sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). Prednostné použitie OZ na spotrebiteľské vzťahy bolo do zákona zavedené až zákonom č. 102/2014 Z. z. úč. od 01.04.2015. Poukázal na stanovisko Útvaru dohľadu nad finančným trhom č. 1/2015, z ktorého citoval. Úprava úrokov je teda uvedená v ustanovení § 502 ObZ. Priemerné úrokové sadzby, na ktoré poukazuje žalobca, sa použiť nedajú už len preto, lebo ide o vyjadrenie priemeru. Teda stavu, kedy banky poskytovali úvery aj za vyššie úverové sadzby, a to s prihliadnutím na rozsah rizika, mieru zabezpečenia a pod.. V zmysle § 502 ods. 2 ObZ nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Právna norma určuje iný následok, ako sa navrhuje podanou žalobou. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 OZ účinného ku dňu uzavretia zmluvy s tým, že citoval z publikácie Finančné právo, C.H.BECK 2012 čo sa rozumie pod pojmom „finančný trh“. Pojem odplata a úrok nie sú totožné a preto nie je možné hodnotiť celkovú odplatu iba z pohľadu jednej zložky - ročnej úrokovej sadzby. Zákonodarcia reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie len ročnú úrokovú sadzbu. V zákone bolo výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje. Porovnanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 OZ vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj iné poplatky). V rozhodnom období bola priemerná odplata určená Ministerstvom financií SR v hodnote 47,39 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala. Ďalej sa žalovaný venoval argumentácii ohľadne tvrdenia žalobcu, že Dohoda o poskytnutí služby má byť absolútne neplatná. Uviedol, že táto dohoda je uzavretá ako samostatná zmluva, samostatný dokument, bola samostatne podpísaná, graficky oddelená od zmluvy o úvere, čo aj pri bežnej opatrnosti spotrebiteľa upozorňuje na fakt, že nejde o automatickú súčasť úverovej zmluvy. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/81/2011. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu týkajúce sa poskytnutia služby, nakoľko žalobca svojou argumentáciou spochybňuje vlastný prejav vôle s odstupom viac ako 6 rokov. V súvislosti s nárokom žalobcu na primerané zadost'učinenie žalovaný uviedol, že popiera tento žalobcov nárok, ktorý opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 350/2007 Z. z., z ktorého citoval. Žalobca neuniesol ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno uplatneného nároku, t. j. v čom, resp. na akom základe si ho uplatňuje. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podpísanej žalobcom dňa 06.09.2010 mal súd za preukázané, že žalovaný v bode 5. požiadal žalovaného o poskytnutie úveru za podmienok: mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 eur, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky) 3.375,54 eur. V bode 5. sa nachádza i údaj o predpokladanej RPMN za úver 70,01 %, o ročnej úrokovej sadzbe úveru a priemernej RPMN za úver 47,39 %. Tiež sa tam nachádzajú údaje o poskytnutej čiastke revolvingu 790,84 eur, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.928,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%. Žalovaný podpísal uvedenú žiadosť/zmluvu dňa 13.09.2010 s tým, že v bode 6. doplnil údaje o schválenom revolvingovom úvere nasledovne: mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 eur, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver +

úroky) 3.375,54 eur. V bode 6. sa nachádza i údaj o predpokladanej RPMN za úver 70,01 %, o ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,01% a priemernej RPMN za úver 47,39 %. Tiež sa tam nachádzajú údaje o poskytnutej čiastke revolvingu 790,84 eur, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.928,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%. Medzi stranami nebolo sporné tvrdenie ohľadne výšky ročnej úrokovej sadzby úveru 70,01%. Strany sporu zároveň v rovnaký deň ako podpísali vyššie uvedenú zmluvu o revolvingovom úvere podpísali i Dohodu o poskytnutí služby, ktorá je obsiahnutá v bode 8. Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť na žiadosť žalobcu službu spočívajúcu v možnosti odkladu max. 3 splátok úveru, resp. revolvingu a žalobca sa zaviazal ako odplatu za poskytnutie služby (odklad splatnosti splátok úveru) zaplatiť 215,75 eur, resp. sumu 112,08 eur za odklad splatnosti splátok revolvingu. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy (bod 13. zmluvy) boli Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti K. U. N. s.r.o. (ďalej len „zmluvné dojednania“) vyhotovené ako formulár a obsahujúce základné ustanovenia, ustanovenia o uzatvorení zmluvy a čerpaní úveru, celkovej výške úveru a RPMN, revolvingu, úrokoch za poskytnutie úveru a revolvingu, ustanovenia o zabezpečení úveru, prílohách, právach a povinnostiach dlžníka, neuskutočnení revolvingu - výpoveď, započítaní, ďalej obsahujú čestné prehlásenia dlžníka, ustanovenia o oznamovaní a doručovaní, porušení zmluvy, službách, predčasnom splatení úveru a záverečné ustanovenia. V čl. 2. bode 2.1., bode 2.2. a bode 2.3 zmluvných dojednaní je uvedené, že vyplnená Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu podpísaná dlžníkom je návrhom na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ktorá zmluva je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka a veriteľa. Veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a 1 rovnopis zmluvy o revolvingovom úvere. Veriteľ poskytne schválenú výšku úveru na účet dlžníka uvedený v zmluve o revolvingovom úvere v deň nadobudnutia účinnosti tejto zmluvy o revolvingovom úvere. V čl. 7, bod 7.1 zmluvných dojednaní je uvedené, že súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu sú prílohy, okrem iných i oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi podľa čl. 2, bod 2.2 zmluvy obsahujúce všetky identifikačné údaje schváleného úveru. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.09.2010 vyplýva, že žalobcovi bola schválená výška úveru 1.500,- eur so splatnosťou 42 mesiacov, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol 19.10.2010 a dátum splatnosti poslednej splátky 19.03.2014. Výška mesačnej splátky predstavovala 80,37 eur. RPMN úveru bola v oznámení uvedená 68,88 %, priemerná hodnota RPMN 47,39 %, ročná úroková sadzba 70,01 % a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je 3.375,54 eur. Ďalej sú tam uvedené údaje o schválenej výške revolvingu 902,92 eur, výške mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 80,37 eur, RPMN po vykonaní revolvingu 60,49 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1.928,88 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%. Medzi stranami sporu je nesporné, že žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500,- eur, z ktorého žalobcovi zaslal žalovaný na účet sumu 1.284,25 eur, zvyšok započítal na dohodu po poskytnutí služby podľa čl. 8 úverovej zmluvy. Ďalej mu dňa 24.09.2012 žalovaný zaslal na účet sumu 678,76 eur a dňa 22.09.2014 sumu 678,76 eur, obe sumy titulom revolvingu. Celkovo teda žalovaný poskytol žalobcovi titulom úveru a revolvingového úveru sumu 2.641,77 eur. Rovnako tak nebolo medzi stranami sporné, že žalobca zaplatil ku dňu rozhodnutia súdu celkovo 74 splátok po 80,37 eur, t. j. sumu 5.947,38 eur. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z prehľadu platieb, ktorý predložil žalovaný. Medzi stranami bolo nesporné i to, že žalobca úver po 80,37 eur splácal v dňoch uvedených v prehľade platieb, pričom od 18.10.2010 do 04.03.2015 zaplatil 54 splátok po 80,37 eur, v období od 07.04.2015 do 07.11.2016 zaplatil 20 splátok po 80,37 eur. Z priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách - informácie zverejnené na www.nbs.sk, bola priemerná úroková miera z úverov pri nových obchodoch - spotrebiteľských úveroch za mesiac september roku 2010 od 1 do 5 rokov 11,04 %. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2010 bola priemerná hodnota RPMN pri spotrebiteľských úveroch do sumy 1.500,- eur vrátane pri zmluvnej splatnosti od 1 do 5 rokov vo výške 47,39 %. Dňa 13.09.2010 strany sporu uzatvorili aj Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej zamestnávateľ žalobcu začal vykonávať zrážky zo mzdy v prospech žalovaného. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 7Csp/76/2016-8 zo dňa 15.11.2016 súd uložil žalovanému neodkladným opatrením povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8400031205. Uvedené skutočnosti boli preukázané listinnými dôkazmi - Dohodou o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8400031205 zo dňa 13.09.2010 a uznesením okresného súdu č. k. 7Csp/76/2016-8 zo dňa 15.11.2016. Žalobca na pojednávaní vypovedal, že ho zástupkyňa spoločnosti p. X. písomne oslovila, že mu môže byť poskytnutý úver v sume 1.500,- eur na daný počet mesiacov. Žalobca sa s ňou telefonicky skontaktoval a dohodol, pričom sa stretli na

parkovisku v obci G., kde došlo k podpisu zmluvy na kapote auta. Rokovanie s p. X. trvalo max. 10 minút, podpisovali veľa papierov, pričom žalobcovým úmyslom bolo uzatvoriť zmluvu na 1.500,- eur. Bolo mu tiež vysvetlené, že je možnosť poskytnúť zo strany žalovaného aj revolving, avšak žalobca bol v domnení, že treba oň požiadať. Tento mu však bol poskytnutý automaticky. Bol si vedomý toho, že finančné prostriedky musí vrátiť. Zo strany žalovaného mu nebola poskytnutá celá suma 1.500,- eur, z akého dôvodu mu bola poskytnutá nižšia čiastka uviesť nevedel. Následne mu bol poskytnutý bez toho, aby o to žalovaného žiadal, 2-krát automaticky revolving a aj to nie v tej výške, ako bol v zmluve uvedený, ale tiež v nižšej sume. Od počiatku žalobca vedel, že platí žalovanému. Peniaze žalobca použil na prerábku rodičovského domu. Keď sa dostal do omeškania s platením asi 2 splátok, požiadal žalovaný zamestnávateľa žalobcu, aby vykonával zrážky zo mzdy žalobcu. Žalobca uviedol, že sa následne dostal do problémov v tom zmysle, že si nemohol požiadať o bezúročný úver, ktorý poskytoval jeho zamestnávateľ, pretože na základe toho, že mu boli vykonávané zrážky zo mzdy, mu bola žiadosť o poskytnutie takéhoto úveru zamietnutá. Vzhľadom k tomu, že sa v spoločnosti, v ktorej žalobca pracuje roznieslo, že sú z jeho mzdy vykonávané zrážky zo mzdy, necítil sa potom v práci príjemne. Najviac sa to dotklo rodičov žalobcu, najmä jeho matky, ktorá v minulosti bola hospitalizovaná, bola liečená aj pre psychiatrické ochorenie. Tej sa to dotklo preto, lebo zamestnanci žalovaného väčšinou volali a to na pevnú linku a tým, že ona ako dôchodkyňa aj s otcom sú už doma, tak väčšinou zdvíhajú telefón oni.

5. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 - 4 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 OZ, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/, b/, d/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 9 ods. 1, 2 písm. f/ citovaného zákona, § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, § 3 ods. 5 veta posledná zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že z vykonaného dokazovania mal súd za jednoznačne preukázané, že v danom prípade došlo medzi žalobcom ako dlžníkom - spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom - dodávateľom k uzavretiu Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podľa § 497 ObZ a Dohody o poskytnutí služby v súvislosti so zmluvou o úvere č. 8400031205, oba právne úkony zo dňa 13.09.2010. Vzhľadom na povahu účastníkov právneho vzťahu sú tieto zmluvy spotrebiteľskými zmluvami podľa § 52 a nasl. OZ a úverová zmluva tiež aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. Je nepochybné, že v oboch prípadoch sa jedná o typové spotrebiteľské zmluvy. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Dané zmluvy túto charakteristiku spĺňajú, žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a keďže z obsahu spisu nevyplyva, že žalobca ako fyzická osoba konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by mu bol poskytnutý úver na výkon zamestnania alebo povolania, z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Zo samotných zmlúv je ďalej zrejmé, že žalobca nemohol individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené na predtlačenom formulári. Súčasťou úverovej zmluvy sú aj zmluvné dojednania, ktoré rovnako žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko taktiež boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Strany sporu uzavreli i Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.09.2010, ktorá súvisí so zmluvou o úvere. Zo žaloby vyplýva, že žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia zo spotrebiteľskej zmluvy a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu primerané zadosťučinenie. Keďže sa jednoznačne jedná o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, žalobca teda inicioval spotrebiteľský spor v zmysle § 290 CSP Žalobca teda mal na výber podať žalobu buď na všeobecný súd žalovaného, alebo podľa § 19 písm. d) CSP - teda podľa adresy trvalého pobytu žalobcu, ktorý je spotrebiteľ. Súd sa z tohto dôvodu nestotožnil s argumentáciou žalovaného, keď namietol miestnu nepríslušnosť pri svojom prvom úkone a žiadal postúpiť vec na Okresný súd Bratislava I. Súd o tejto námietke podľa § 42 CSP nerozhodoval a vec prejednal a rozhodol. Predmetom sporu je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (po rozšírení žaloby) vo výške 3.305,61 eur a priznanie finančného zadosťučinenia 1.500,- eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v rámci konania vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd sa touto námietkou zaoberal. Žalovaná suma titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 3.305,61 eur je rozdielom medzi zaplatenou sumou žalovanému zo strany žalobcu vo výške 5.947,38 eur (74 splátok á 80,37 eur) a skutočne poskytnutými finančnými prostriedkami zo strany žalovaného žalobcovi, teda súčet súm, ktoré boli žalobcovi titulom úveru a revolvingu skutočne pripísané na jeho účet (celkovo suma 2.641,77 eur = 1.284,25 eur + 678,76 eur + 678,76 eur). Medzi stranami bolo nesporné i to, že žalobca úver po 80,37 eur splácal v dňoch uvedených v prehľade platieb, pričom od 18.10.2010 do 04.03.2015 zaplatil 54 splátok po 80,37 eur, v období od 07.04.2015 do 07.11.2016 zaplatil 20 splátok po 80,37 eur. Žaloba bola na súd podaná dňa 07.04.2017. Súd sa nestotožnil s argumentáciou

žalobcu ohľadom začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba 2 roky pri bezdôvodnom obohatení sa v zmysle § 107 ods. 1 OZ počíta odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsiahlu judikatúru, v zmysle ktorej sa oprávnený o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 OZ vtedy, keď mal k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, pričom nie je rozhodujúce, že už predtým mal možnosť sa dozvedieť skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo/2758/2006); pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je nutné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie predpokladanej vedomosti o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal - touto vedomosťou ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale len skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo/3433/2008). Pre posúdenie okamihu vzniku vedomosti žalobcu o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy žalobca preukázateľne získal informácie, na základe ktorých si mohol urobiť dostatočný úsudok o tom, že je platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky úveru uhrádza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamihu zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a prípadné poplatky úveru, ktorý je bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co 315/2017 zo dňa 06.09.2017). V konaní bolo jednoznačne preukázané nielen listinnými dôkazmi, ale aj samotným vyjadrením žalobcu na pojednávaní, že tento vedel, že splátky platí žalovanému, ako aj koľko platí, keďže bol to práve on, ktorý splátky platil. Vychádzajúc teda z dátumu podania žaloby 07.04.2017 a z údajov v prehľade platieb má súd za to, že premlčaná je uplatnená suma vo výške 1.698,21 eur, ktorú tvoria splátky zaplatené v období od 03.07.2013 do 04.03.2015 vrátane každá po 80,37 eur, plus časť splátky vo výške 10,44 eur zaplatenej 05.06.2013, keďže už od 05.06.2013 v sume 10,44 eur žalobca prvýkrát plnil nad rámec poskytnutej istiny. Premlčacia doba najstaršie zaplatenej časti splátky 05.06.2013 uplynula 05.06.2015 a pred podaním žaloby uplynula i premlčacia doba ostatných splátok zaplatených po 05.06.2013 končiac sumou zaplatenou 04.03.2015. Súd preto žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k uplatnenej sume 1.698,21 eur zamietol bez toho, aby vecne skúmal opodstatnenosť tohto nároku. Súd následne pristúpil k vecnému preskúmaniu zvyšku uplatneného nároku, a to sumy 1.607,40 eur titulom bezdôvodného obohatenia a sumy 1.500,- eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Ako už bolo uvedené, zmluva o revolvingovom úvere je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy ustanovoval v § 9 ods. 2 podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V prípade, že by takáto zmluva neobsahovala čo i len jednu z náležitostí uvedených v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, malo by to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Prakticky to znamená, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi len to, čo si požičal, resp. len to, čo mu veriteľ poskytol. Po oboznámení sa s obsahom úverovej zmluvy súd dospel k záveru, že daná zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch). V zmluve je uvedený len údaj o splatnosti úveru (počet splátok a deň v mesiaci) 42/19. Podľa názoru súdu termín konečnej splatnosti má slúžiť k tomu, aby bol spotrebiteľ v každom prípade osobitne informovaný o konkrétnom termíne (dátume) ukončenia splácania svojho úveru. Podľa názoru súdu nestačí uvedenie údajov „splatnosť úveru (počet splátok- deň v mesiaci): 42/19“ ako to bolo v tomto prípade. Hoci termín konečnej splatnosti (dátum splatnosti poslednej splátky úveru) vyplýva z oznámenia žalovaného o schválení úveru dlžníkovi, súd poukazuje na to, že tento údaj absentuje v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca, a teda zmluva s takouto náležitosťou nebola dohodnutá. Tento údaj žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôže byť ani súčasťou zmluvy. Z vyššie uvedených dôvodov (keďže zmluva o úvere je v dôsledku absencie náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročná a bez poplatkov) mal teda žalovaný právo na vrátenie sumy, ktorú žalobcovi skutočne poskytol. Keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaný skutočne poskytol žalobcovi celkovo 2.641,77 eur, pričom žalobca mu vrátil sumu 5.947,38 eur, rozdiel predstavuje žalobcom požadovanú sumu 3.305,61 eur. Túto sumu je potrebné znížiť o sumu 1.698,21 eur z dôvodu dôvodne vznesenej námietky premlčania, z čoho vyplýva, že žalobcovi je možné v tomto konaní priznať titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.607,40 eur. Súd preto zaviazal

žalovaného k povinnosti zaplatiť danú sumu žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Okrem toho, že súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov, žalovaný nemá právo žiadať od žalobcu úrok za poskytnutie úveru aj z dôvodu, že ročný úrok vo výške 70,01% (v prípade úveru) , resp. 76,21% (v prípade revolvingu) je v rozpore s dobrými mravmi, z čoho vyplýva, že právny úkon - zmluva o úvere je v tejto časti neplatná. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade, či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie § 3 ods. 1 OZ, alebo § 39 OZ je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti. Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu okolnosti, za akých dlžník uzatvára zmluvu. Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané (v niektorých prípadoch až úžernícke) úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytnutí úverov alebo pôžičiek v danom období. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti sa dajú akceptovať vyššie úroky, avšak nie rozhodne viac ako 100 % oproti priemeru bánk. Vzhľadom k tomu, že v čase uzavretia zmluvy, teda v 9/2010, bola priemerná úroková miera poskytovaná bankami 11,04 % ročne, pričom v danej zmluve o spotrebiteľskom úvere je dohodnutá úroková sadzba vo výške 70,01 %, resp. 76,21 % ročne, čo je viac ako 6-násobok priemernej úrokovej miery, súd má za to, že sa jedná o neplatné zmluvné dojednanie úrokov pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ. Žalobca sa ďalej domáhal vydania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.500,- eur. Súd mal za to, že tento nárok žalobcu je v zmysle § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z. z. zákona o ochrane spotrebiteľa dôvodný. Je nepochybné, že žalovaný porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa tým, že porušil svoje povinnosti ustanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa, čím výrazne zasiahol do práv žalobcu. Žalobcovi aj napriek tomu, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov, resp. že dohoda o úrokoch je neplatná, boli vykonávané zrážky zo mzdy nad rámec poskytnutej istiny úveru, čím bolo výrazne zasiahnuté do jeho práv. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalobcovi i sumu 1.500,- eur, ktorá suma sa súdu javí ako primeraná vo vzťahu k priznanej výške bezdôvodného obohatenia. Keďže žalobca bol v súvislosti s uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia úspešný čo do zaplatenia 1.607,40 eur a neúspešný čo do zaplatenia 1.698,21 eur, súd o trovách tohto konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania. V súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 C.s.p., keďže v tomto bol žalobca v celom rozsahu úspešný.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný, a to v časti, ktorou mu bola uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.607,40 eur, ako aj zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.500,- eur a s tým súvisiacimi výrokmi o náhrade trov konania, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne jeho zmenu tak, že žaloba bude zamietnutá s tým, že si uplatňoval nárok na náhradu trov konania vzniknutých mu v súvislosti s podaným odvolaním. V odvolaní uviedol, že uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery). Predovšetkým súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku, čo zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú, čo má význam aj z hľadiska posúdenia, či obsahujú uvádzané náležitosti alebo nie. Zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami sporu je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa na jej lícnej strane, zmluvnými dojednaniami na rubovej strane a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Právny poriadok platný v čase uzatvorenia zmlúv predpokladal a stále predpokladá, že obsah zmluvy môže byť tvorený aj všeobecnými podmienkami, pokiaľ zmluva na ne obsahuje odkaz a sú stranám známe. V tomto prípade podmienky ustanovenia § 273 ods. 1 Obch. zákonníka boli splnené. Zmluva v článku 13 výslovne na obchodné podmienky odkazuje a zmluvné dojednania sa nachádzajú na tej istej listine, ako zmluva samotná. Údaj o dobe trvania zmluvy sa uvádza v článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní a vyplýva z neho, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú. Údaj o konečnej splatnosti je upravený v článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní a z tohto vyplýva, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru podľa posledného splátkového kalendára

je dňom konečnej splatnosti úveru. Zákonný pojem termín konečnej splatnosti nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie dátum. Pojmom termín sa rozumie vymedzenie času, v ktorom treba splniť niečo, teda časový údaj o dni, mesiaci a roku. Zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počte mesačných splátok spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Údaj o dni splatnosti je zrejмый aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V tomto smere poukázal na rozsudok KS Prešov 13Co 111/2014-166 a podporne na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Tomuto názoru zodpovedá aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola schválená dňa 12.10.2017, ktorou sa v § 9 ods. 2 písm. d/ vypustili slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, dôvodom prijatia ktorej úpravy bolo zosúladenie zákona so Smernicou 2008/48/ES. Závery súdu o neuvedení vyššie uvedených náležitostí sa tak nezodbehujú so skutočnosťami vyplývajúcimi zo spisu, čo malo za následok nesprávne skutkové závery a následne nesprávne právne posúdenie. S poukazom na to teda žalovaný napáda záver súdu o bezúročnosti úveru a na to nadväzujúce konštatovanie o vzniku bezdôvodného obohatenia. Dôvody pre jeho vznik dané nie sú, a preto je rozhodnutie nesprávne. Rovnako nesprávny záver je aj záver súdu o úrokoch. Základná regulácia úrokov vyplýva z ust. § 502 ods. 1 Obch. zákonníka, ktorá úprava má prednosť pred Občianskym zákonníkom, čo podľa jeho názoru potvrdila aj Národná banka Slovenska prostredníctvom Stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom vo svojom oznámení č. 1/2015. Súd prvej inštancie preto dospel nesprávne k záveru o neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy v časti úrokov. Súd prvej inštancie teda neposúdil prejednávajúcu vec podľa príslušných zákonných ustanovení. Posúdenie dohody o úrokoch ako neplatnej neobstojí ani podľa predpisov občianskeho práva. V zmysle neho platí zásada, že má prednosť taký prístup, ktorý ponecháva právny úkon platný aspoň v časti, než ako by mal byť právny úkon posúdený ako celok neplatný. Tento postup vyjadruje ust. § 41 OZ. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi s následkom neplatnosti, potom logicky musel byť spôsobilý určiť, od akej hodnoty dochádza k rozporu s dobrými mravmi a logicky v tomto bode je možné oddeliť ho od ostatného obsahu zmluvy. Súd prvej inštancie tak nesprávne vec posúdil aj podľa Občianskeho zákonníka a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti úverovej zmluvy a o vzniku bezdôvodného obohatenia. Za nesprávny považoval aj rozsudok v časti, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na primerané finančné zadosťučinenie, rozhodnutie ktorej časti považoval za nepreskúmateľné, neurčité, objektívne sa nedá posúdiť, na základe čoho k tejto čiastke súd prvej inštancie vlastne dospel. V konaní okrem tvrdení zástupcu žalobcu nebolo preukázané nič, čo by oprávňovalo súd rozhodnúť o priznaní akéhokoľvek finančného zadosťučinenia.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol prostredníctvom právnej zástupkyne tiež žalobca, navrhujúc odvolaciemu súdu v jeho zamietajúcej časti jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne jeho zmenu tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovie a žalovaný bude zaviazaný na plnú náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) namietal názor súdu prvej inštancie týkajúci sa stanovenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Súd podľa jeho názoru pochybil v tom, keď vybočil z pravidla, podľa ktorého platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín 4Co/395/2016-63 zo dňa 31.08.2017. Krajský súd v tomto rozhodnutí usúdil, že objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na súde začala plynúť od splatenia celkovej sumy z revolvingového úveru a subjektívna premlčacia doba začala plynúť od okamihu, keď žalovaný písomne oznámil žalobcovi, koľko presne mu žalobca na úver zaplatil, t.j. vtedy sa žalobca dozvedel o výške bezdôvodného obohatenia. V posudzovanej veci sa však od tohto názoru súd prvej inštancie odchyľil. Podľa prehľadu platieb žalovaného zo dňa 30.08.2017, ktorá sa dostala do sféry poznania žalobcu dňa 11.09.2017, žalovaný potvrdil, že žalobca uhradil poslednú splátku úveru dňa 07.11.2016. Vychádzajúc z citovaného rozhodnutia Krajského súdu Trenčín v danom prípade začala plynúť objektívna premlčacia doba odo dňa nasledujúceho po uhradení poslednej platby na úver, t.j. odo dňa 08.11.2016 a žalobca sa dozvedel preukázateľne o výške bezdôvodného obohatenia z oznámenia žalovaného predloženého v priebehu konania dňa 11.09.2017, preto žalobca uplatnil svoj nárok na súde včas. Nesúhlasil s názorom súdu, že už v priebehu splácania si podľa jednoduchého matematického výpočtu dlžník spotrebiteľ môže vypočítať, že sa dostáva do situácie, že veriteľ sa na jeho úkor bezdôvodne obohacuje, a teda že počas splácania konkrétne po splatení istiny bez ďalšieho začína plynúť subjektívna premlčacia doba, a to ešte v prípade, kedy žalovaný aj po splatení istiny realizoval zrážky zo mzdy, na ktorú skutočnosť v priebehu konania žalobca upozornil a predložil súdu na pojednávanie rozhodnutie, ktorým bola zamestnávateľovi

žalobcu uložená povinnosť zdržať sa použiť dohodu o zrážkach zo mzdy. Stanovenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby od objektívnej skutočnosti považuje za rozpornú s ust. § 107 OZ a rozhodovacou činnosťou súdov. Pri posudzovaní počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, a teda nielen z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, kto sa na jeho úkor obohatil a že sa tak stalo, v súvislosti s čím poukázal na rozhodnutia NS ČR z 15.06.2010, 21Cdo 3433/2008 a 22Cdo 3434/2008. V posudzovanej veci sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel až v čase, kedy mu žalovaný oznámil celkovú výšku uhradenej sumy na predmetný úver, t.j. dňa 11.09.2017, pričom opak preukázaný nebol. Súd prvej inštancie tak nesprávne interpretoval ust. § 107 OZ o premlčaní. Vznesená námietka premlčania žalovaným je tak neopodstatnená. S poukazom na uvedené je dôvodný celý jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj nárok na náhradu trov konania.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného toto považoval za nedôvodné, rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto smere za zákonné, spravodlivé a vecne správne a v tejto časti ho navrhoval potvrdiť. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišný záver súdu ako ten, ktorý bol vyslovený v napadnutom rozhodnutí. Odvolanie žalovaného, pokiaľ tento tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku, čo zmluva o revolvingových úveroch má obsahovať, nemožno preskúmať, pretože je zmätočné, nakoľko sa predmet sporu netýka zmlúv pod číslami uvedenými v odvolaní, ale zmluvy č. 8400031205 zo dňa 13.09.2010. Z tohto dôvodu ani súd nemohol preskúmať zmluvy z roku 2015, keďže neboli predmetom sporu. Žalobca zásadne nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že termín konečnej splatnosti úveru vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré má tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy. V danom prípade žalobca podpísal návrh zmluvy bod 5 zmluvy dňa 06.09.2010 a žalovaný následne podpísal akceptáciu zmluvy bod 6 zmluvy dňa 13.09.2010. Oznámenie veriteľa o schválení úveru vyhotovil žalovaný až následne dňa 13.09.2010 bez toho, aby ho mal žalobca v čase podpísania návrhu k dispozícii, preto ho nemožno považovať za súčasť zmluvy. Žalovaným vytykané zákonné náležitosti, pokiaľ majú vyplývať z oznámenia o schválení úveru, tak toto sa nezakladá na pravde, tieto údaje absentujú v návrhu, ktorý robil žalobca, ide o formulárovú zmluvu, a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, v prospech čoho nasvedčuje aj to, že na oznámení absentuje podpis žalobcu. Súd sa dostatočne a vyčerpávajúco zaoberal všetkými namietanými atribútmi spôsobujúcimi bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, s poukazom na ustálenú judikatúru v oblasti ochrany práv spotrebiteľa. Každé jednotlivé porušenie § 9 ods. 2 písm. a/ až k/ zák. č. 129/2010 Z.z. spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. S poukazom na to je aj následný záver súdu o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného a jeho rozhodnutie o jeho povinnosti vydať toto žalobcovi správne. Pokiaľ žalovaný napáda aplikáciu Občianskeho zákonníka na posudzované úroky, s týmto sa nemožno stotožniť, pretože pokiaľ ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, je potrebné prednostne aplikovať osobitný právny predpis, a to zákon o spotrebiteľských úveroch, neupravený v otázkach Občiansky zákonník a Obchodný zákonník len tam, kde neodporuje občianskoprávnej úprave spotrebiteľských vzťahov. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný poskytol žalobcovi úver za úrok vyjadrený fixnou úrokovou sadzbou 70,01%, a to v čase, keď peňažné ústavy ponúkali spotrebiteľské úvery s priemernou ročnou úrokovou mierou pri spotrebiteľských úveroch vo výške 12,75% preto, nepochybne je potrebné považovať takéto dojednanie za neplatné, a to absolútne. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu prvej inštancie správne. Nesúhlasil tiež s námietkou žalovaného, ktorým považuje rozhodnutie v časti priznávajúcej žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie za nesprávne a odôvodnenie v tejto časti sa vzťahujúce za nepreskúmateľné.

9. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že sa pridrižiava doterajších vyjadrení, s rozhodnutím súdu prvej inštancie v častiach odvolaním napadnutých žalobcom súhlasí, považuje ho za vecne správne v celom rozsahu a v týchto častiach ho navrhuje potvrdiť.

10. Žalobca vo svojej replike k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v častiach napadnutých odvolaním žalovaného za vecne správne a navrhuje ho potvrdiť. Uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolania podali v zákonnej lehote strany v spore, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie v jeho jednotlivých častiach vydané podľa § 359 CSP, že spĺňajú popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa §

363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho vyhovujúcej časti, ktorou zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi za použitia § 388 CSP zmeniť, nakoľko v tejto časti neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie ani zrušenie a vo zvyšných častiach vo veci samej (vyhovujúcej aj zamietajúcej, týkajúcej sa nároku na bezdôvodné obohatenie) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

13. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takýchto väd odvolateľa ani netvrdili.

14. Posúdením obsahu odvolania žalovaného odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalovaného smerujú proti nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje zamietajúce rozhodnutie vo vzťahu k obom uplatneným nárokom, namieta aplikáciu Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah, záver o absolútnej neplatnosti zmluvy v časti úrokov z úveru, záver o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (13.09.2010) t.j. doby trvania úveru a konečnej splatnosti úveru, nedôvodnosť priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie (dôvody na odvolanie, uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a tiež namieta naplnenie dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces), resp. existenciu inej vady spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP) dôvodnosť uplatnenia ktorých vzhliada v nedostatočnej odôvodnenosti napadnutého rozhodnutia. Žalobca rovnako uplatňuje odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) a to v otázke posúdenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

15. Odvolací súd z hľadiska žalobcom uplatnenej námietky predovšetkým skúmal, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

16. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa stranám odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Žalovaný namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (vychádzajúc z obsahu odvolania tiež z pohľadu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP - existencia tzv. inej vady).

17. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

18. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť,

ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, resp. v porušení práva na spravodlivý proces (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania uvedenú v ust. § 205 ods. 1 písm. b/ OSP (teraz § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

19. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhladol dôvodnosť odvolania z pohľadu ani jednej vyššie uplatnenej odvolacej námietky (§ 365 ods. 1 písm. b/, či d/ CSP). Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom skutočnosť, že žalobca sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že zostávajúce odvolacie námietky oboch odvolateľov smerujú proti nimi tvrdým nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie i keď každý z nich namieta jeho inú časť (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

21. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP . Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

22. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

23. Žalovaný predovšetkým namietal nesprávnu aplikáciu Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah (dožadoval sa aplikácie Obchodného zákonníka).

24. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno pochybovať o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu (a v odvolaní to nespochybňuje ani samotný žalovaný), založeného žalobcom a žalovaným predmetnou zmluvou o úvere. Odvolací súd nespochybňuje, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah zo zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Na základe tejto zmluvy sa žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti zaviazal poskytnúť žalobcovi ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalobca sa tieto zaviazal splácať v pravidelných splátkach, pričom pri uzatváraní zmluvy nevystupoval v rámci svojej podnikateľskej, alebo obchodnej činnosti. Ako správne tiež uviedol súd prvej inštancie, uvedená zmluva vzhľadom na povahu účastníkov

právneho vzťahu (žalovaný - dodávateľ, žalobca - spotrebiteľ) je teda zároveň i spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podriadenú tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok voči žalovanému, súd prvej inštancie zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu posúdil, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10 v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

26. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. však definitívne *expressis verbis* vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva žalovaný (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa preferuje priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne stanoviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Z uvedeného dôvodu je námietka žalobcu o aplikácii Obchodného zákonníka na daný právny vzťah (menovite tiež vo vzťahu k úrokom) nedôvodnou.

27. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej výrokovej časti o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.607,40 eur na tom právnom závere, že v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 13.09.2010 absentuje obligatórna náležitosť zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy t.j. konečná splatnosť úveru (doba trvania úveru), z ktorého dôvodu posúdil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pričom záver o absencii nároku na zaplatenie úroku z úveru na strane žalovaného založil tiež na závere o absolútnej neplatnosti zmluvy v časti úroku z úveru, pre jej rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 v spojitosti s § 39 OZ), pričom v dôsledku toho, že žalobca zaplatil žalovanému na úver čiastku presahujúci poskytnutú istinu, došlo na strane žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1,2 OZ) s povinnosťou jeho vydania žalobcovi, avšak z dôvodu účinne vznesenej námietky premlčania žalovaným (§ 107 ods. 1,2 OZ), vyhovel uplatnenému nároku žalobcu v tomto smere len čiastočne (vo výške 1.607,40 eur), vo zvyšku žalobu o tomto nároku zamietol.

28. Žalovaný v podanom odvolaní namieta nesprávny právny záver súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti zmluvy v časti úrokov z úveru (okrem namietania podľa neho nesprávnej aplikácie Občianskeho zákonníka, s ktorou námietkou ako nedôvodnou sa odvolací súd vysporiadal už v bodoch 25 a 26 odôvodnenia) tvrdiac, že pokiaľ súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, mal oddeliť do akej výšky (a len čo do tejto časti zmluvné dojednanie posúdiť ako neplatné § 41 OZ) a vo zvyšku mal žalovanému právo na zaplatenie úroku priznať, domáha sa teda v tomto smere uplatnenia moderačného práva súdom. Vyššie uvedenú odvoláciu námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

29. Súd prvej inštancie z internetovej stránky NBS preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov v septembri 2010, činil úrok 11,04 % p.a., z čoho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade (70,01%, v prípade revolvingu 76,21%) viac ako šesťnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami.

30. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

31. Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Keďže v posudzovanej veci ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, je s poukazom na ust. § 39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v tejto časti neplatným právnym úkonom a to v celom rozsahu.

32. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na závery rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/2013 v ktorom sa uvádza, že „Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) “ a tiež rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014 v ktorom tento uvádza „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ .

33. Ako v konečnom dôsledku uviedol tiež Ústavný súd SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória aj prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19).

34. Odvolací súd sa plne identifikuje s vyššie uvedenými závermi, pričom žalovaný v odvolaní nevyprodukoval žiadnu námietku, ktorá by bola spôsobilou k odklonu od nich. Pokiaľ teda súd prvej inštancie považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami, o ktorý prípad preukázateľne v posudzovanej veci išlo a v dôsledku toho posúdil zmluvu v časti týkajúcej sa výšky úrokov za v celom rozsahu absolútne neplatnú (§ 41 Občianskeho zákonníka), nemožno mu z hľadiska vecnej správnosti tohto záveru nič vytknúť, pretože moderovať výšku úrokov z úveru aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno.

35. Vychádzajúc bez ďalšieho už len zo správnosti vyššie uvedeného záveru (o absolútnej neplatnosti zmluvy v časti týkajúcej sa výšky úrokov) v dôsledku ktorého žalovaný nemal na ich zaplatenie nárok, je správnym záver o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného na ťarchu žalobcu, vychádzajúc z nesporného zistenia, že žalobca zaplatil žalovanému prostredníctvom splátok úveru viac, ako mu bolo poskytnuté na istine úveru, pričom ako vyplýva nielen zo žiadosti o úver, ale aj z oznámenia žalovaného, výška splátky ako ju identifikoval v týchto dokumentoch samotný žalovaný, pozostávala len z istiny a úroku, teda je správnym záver súdu prvej inštancie, že úver bol bezúročný a bez poplatkov (keďže neboli súčasťou splátky a žalovaný ich existenciu ani netvrdil).

36. Nad rámec vyššie uvedeného, odvolací súd považuje za správny aj druhý dôvod na ktorom súd prvej inštancie tiež založil svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (správnosť ktorého rovnako odvolaním namieta žalovaný), a to absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (13.09.2010) a to údaju o konečnej splatnosti úveru (dobe trvania úveru) s poukazom na to, že uvedený údaj síce vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru, ktoré však nie je súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere.

37. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (13.09.2010) zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

38. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

39. Podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, musela uzavretá zmluva obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Pokiaľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórnych) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. je to postačujúce pre to, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V danej veci súd prvej inštancie svoj záver o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, okrem absolútnej neplatnosti zmluvy v časti úrokov, založil aj na závere o absencii obligatórnej náležitosti, a to konečnej splatnosti úveru (doby trvania úveru) predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu zatvorenia zmluvy. Pravdou síce je, že Národná rada Slovenskej republiky dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým bol novelizovaný zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého sa v § 9 ods. 2 písm. d/ (v čase uzatvorenia zmluvy písm. f/), vypustili slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, čo je však bez dopadu na správnosť záveru o absencii obligatórnej náležitosti v zmluve danej cit. ustanovením. Samotný žalovaný totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie tvrdil, že údaj o dni splatnosti poslednej splátky, je nielen údajom o konečnej splatnosti úveru, ale jeho uvedenie spĺňa aj požiadavku uvedenia doby trvania úveru (ktorá náležitosť zostala zachovaná aj po novele). Odvolací súd sa s týmto názorom identifikuje, keďže dobu trvania úveru aj podľa jeho názoru vymedzuje o.i. tiež údaj o dni splatnosti poslednej splátky úveru. Je tiež pravdou, ako žalovaný tvrdí, že tento údaj bol uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (19.03.2014), ktoré však bolo vyhotovené až dňa 13.09.2010. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podpísal zmluvu ešte dňa 06.09.2010, teda skôr, pričom v čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval, nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť poslednej splátky úveru, teda aká je doba trvania úveru (tieto údaje boli následne uvedené až v oznámení o schválení úveru dlžníkovi), ide o jednostranný právny úkon žalovaného, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o dobe trvania úveru (predtým tiež konečnej splatnosti úveru), je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aj z tohto dôvodu, plnenie prijaté žalovaným od žalobcu nad rámec vrátenia istiny, je plnením bez právneho dôvodu, a teda ide o bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak ako správne posúdil súd prvej inštancie. Žalovaný tak mal nárok len na vrátenie sumy poskytnutej istiny úveru, teda vo výške 2.641,77 eur. V tomto smere tak boli námietky žalovaného nedôvodné.

40. Z hľadiska preskúmania správnosti výšky bezdôvodného obohatenia, na vydanie ktorého súd prvej inštancie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi zaviazal, vyhodnotiac čiastočnú účinnosť žalovaným vnesenej námietky premlčania na uplatnený nárok, bolo v konečnom dôsledku potrebné vysporiadať sa s odvolacou námietkou žalobcu o nesprávne stanovenom počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k tomuto jeho nároku.

41. Súd prvej inštancie vychádzajúc z dátumu podania žaloby (07.04.2017) a z údajov prehľadu platieb mal za to, že premlčaná je uplatnená suma vo výške 1.698,21 eur, ktorú tvoria splátky zaplatené v období od 03.07.2013 do 04.03.2015 vrátane, každá po 80,37 eur, plus časť splátky vo výške 10,44 eur zaplatenej 05.06.2013, keďže už od 05.06.2013 v sume 10,44 eur žalobca prvýkrát plnil nad rámec poskytnutej istiny. Premlčacia doba najstaršie zaplatenej časti splátky (05.06.2013) uplynula dňa 05.06.2015 a pred podaním žaloby uplynula i premlčacia doba ostatných splátok zaplatených po 05.06.2013 končiac sumou zaplatenou 04.03.2015, pričom pri stanovení počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1,2 OZ) vychádzal teda z názoru, že žalobca sa o plnení bez právneho dôvodu žalovanému dozvedel okamihom uhrádzania platieb nad rámec poskytnutej istiny, pričom táto vedomosť od tohto okamihu u žalobcu pretrvávala vo vzťahu ku každej ďalšej nasledujúcej splátke po splatnosti splátky. Žalobca namietal správnosť tohto názoru (interpretáciu ust. § 107 ods. 1,2 OZ) a tvrdil, že pri posudzovaní počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, a teda nielen z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, kto sa na jeho úkor obohatil a že sa tak stalo, t.j. v posudzovanej veci sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel až v čase, kedy mu žalovaný oznámil celkovú výšku uhradenej sumy na predmetný úver, teda dňa 11.09.2017. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalobcu.

42. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

43. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

44. Z obsahu citovaného zák. ust. jednoznačne vyplýva, že pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, keď sa oprávnený skutočne dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal, musí byť teda skutočná a nie iba predpokladaná, pretože, len tak oprávnený vie o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil, môže uplatniť svoje právo, t.j. požadovať vydanie dôvodného obohatenia. Nie je pritom rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť, alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti, a to napríklad aj prípadnou neznalosťou právnych predpisov.

45. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca sa o plnení bez právneho dôvodu žalovanému dozvedel okamihom uhrádzania platieb nad rámec poskytnutej istiny, pričom táto vedomosť od tohto okamihu u žalobcu pretrvávala vo vzťahu ku každej ďalšej nasledujúcej splátke po splatnosti splátky, ktorou bola istina úveru splatená v plnom rozsahu, a to vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom ako je uvedené vyššie, nie je pritom rozhodujúce to, či sa žalobca, t. j. oprávnený z bezdôvodného obohatenia o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.

46. Pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti žalobcu o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je tak významné, kedy žalobca preukázateľne získal informácie, na základe ktorých si mohol urobiť dostatočný úsudok o tom, že platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Istina zo zmluvy o úvere bola vo výške 2.641,77 eur. Z prehľadu splátok vyplýva, že žalobca túto sumu splatil splátkou zo dňa 05.06.2013, nad jej rámec uvedeného dňa zaplatil tiež sumu 10,44 eur. Uvedeným okamihom vzniku vedomosti žalobcu o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je tak deň 05.06.2013. Od uvedeného dňa tak žalobca mal vedomosť pri každej ďalšej splátke o tom, že uhrádza splátky nad rámec poskytnutej istiny. Bez právneho významu je tvrdenie, že splátky úveru boli predmetom zrážok zo mzdy žalobcu, na základe uzatvorenej dohody o zrážkach zo mzdy, pretože táto nebola prekážkou preto, aby už v tom čase žalobca mohol svoje právo v tomto smere uplatniť.

47. Žalobca uplatňoval titulom bezdôvodného obohatenia sumu 3.305,61 eur ako rozdiel medzi zaplatenou sumou žalovanému vo výške 5.947,38 eur (74 splátok á 80,37 eur) a skutočne poskytnutými

finančnými prostriedkami zo strany žalovaného žalobcovi, tvorenými súčtom súm, ktoré boli žalobcovi titulom úveru a revolvingu skutočne pripísané na jeho účet (celkovo suma 2.641,77 eur = 1.284,25 eur + 678,76 eur + 678,76 eur). Medzi stranami bolo nesporné, že žalobca úver po 80,37 eur splácal v dňoch uvedených v prehľade platieb, pričom od 18.10.2010 do 04.03.2015 zaplatil 54 splátok po 80,37 eur, v období od 07.04.2015 do 07.11.2016 zaplatil 20 splátok po 80,37 eur. Žaloba bola na súd podaná dňa 07.04.2017, vychádzajúc z čoho a tiež z prehľadu platieb súd prvej inštancie správne posúdil, že premlčaná je uplatnená suma vo výške 1.698,21 eur, ktorú tvoria splátky zaplatené v období od 03.07.2013 do 04.03.2015 vrátane každá po 80,37 eur, plus časť splátky vo výške 10,44 eur zaplatenej 05.06.2013, keďže už od 05.06.2013 v sume 10,44 eur žalobca prvýkrát plnil nad rámec poskytnutej istiny. Premlčacia doba najstaršie zaplatenej časti splátky 05.06.2013 uplynula 05.06.2015 a pred podaním žaloby uplynula i premlčacia doba ostatných splátok zaplatených po 05.06.2013, končiac sumou zaplatenou 04.03.2015. Súd preto žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k uplatnenej sume 1.698,21 eur správne zamietol s tým, že žalobcovi je možné priznať len sumu 1.607,40 eur na zaplatenie ktorej žalovaného vo vzťahu k žalobcovi zaviazal. Pokiaľ žalobca argumentuje odlišným právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v inom konaní (4Co 395/2016), tak odvolaciemu súdu je tento známy, súdna prax odvolacieho súdu sa však v tomto smere zjednotila a právny názor vyslovený súdom prvej inštancie v otázke stanovenia počiatku plynutia premlčacej subjektívnej doby pri bezdôvodnom obohatení v takýchto prípadoch, je s ním v súlade. Z uvedených dôvodov tak odvolacie námietky žalobcu v tomto smere neboli spôsobilé na iné, ako potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd tak v súhrne posúdil ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie odvolacie námietky oboch odvolateľov smerujúce proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie ktorým rozhodol o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o bezúročnosti úveru, vzniku bezdôvodného obohatenia a tiež o čiastočne premlčanom nároku na jeho zaplatenie. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie v dotknutých častiach. Súčasne sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Ani jeden z odvolateľov vo vzťahu k tomuto nároku neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania. Odvolacie námietky oboch odvolateľov, boli totiž prakticky totožné s námietkami, ktoré voči sebe navzájom produkovali už počas konania pred súdom prvej inštancie.

48. Keďže tak odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti, ako ani odvolanie žalovaného v jeho vyhovujúcej časti, vzťahujúce sa k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia neboli dôvodnými, v týchto častiach odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne za použ. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

49. Pokiaľ však ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500,- eur, odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti nie je správny a je potrebné ho zmeniť a žalobu žalobcu čo do tejto časti zamietnuť.

50. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konania porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

51. Pod uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo, teda nárok, ktorý vyplýva z porušenia práv na ochranu

spotrebiteľov, resp. z porušenia povinností určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Právo na primerané zadosťučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon - § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - ak sú ale splnené podmienky stanovené zákonom a týmito podmienkami sú, že po 1) spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a po 2) že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať iba vtedy, ak je o tom právoplatne rozhodnuté. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo, žalovateľný nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie môže prípadne žalobcovi voči žalovanému vzniknúť až po právoplatnom rozhodnutí súdu o porušení práv alebo povinností žalovaného voči žalobcovi.

52. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie súdu o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, nemožno zatiaľ konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil ako spotrebiteľ proti porušiteľovi porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uplatnený nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie bol preto podaný predčasne a odvolanie žalovaného vo vzťahu k tomuto nároku dôvodným.

53. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.500,- eur ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

54. Keďže odvolací súd čiastočne zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov konania, a to tak na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde.

55. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

56. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

57. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

58. V posudzovanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia a zaplata finančného zadosťučinenia. Žalobca bol neúspešný v časti zaplata primeraného finančného zadosťučinenia, úspešný bol čiastočne ohľadne nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. S prihliadnutím na pomerný (ne)úspech strán sporu v konaní, odvolací súd nepriznal žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1, § 255 ods. 2, § 396 ods. 2 CSP) vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

59. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).